

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščerńi w Wudyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Čítare.

Jana 15, 16.—18.

To pschitajam, šo šo mjes šobu lubujecze. Šdny waš šwět hidži, dha wěšcze, šo mje přjedy dnžli waš hidžil je. Šdy bñšcze wy wot šwěta byli, dha by šwět to šwoje lubował; dofelž pak wot šwěta nješcze, ale ja šym waš wot šwěta wušwolil, teho dla hidži waš šwět.

Knjes Jesuř takle ł šwojim pókłam rěczi. Wón takle jich napomina a wuczi krótko přjedy, hacž jich šamych šebi pschewostaji a do njeměrneho, njepšchecželskeho šwěta wupóšczele. Wo lubowanju a hidženju rěczi. We lubowanju mjes šobu a napschecžiwu hidženju jich pschecžiwnikow chze jich wobtwjerdžicž! To je šłowo tež ša dženknišchi czaš, kiž wuczi, kał maja Jesuřowi wuczomnižy, šwěrní kichescžijenjo mjes šobu w towarštwje lubošcze šo wužšcho a wužšcho šwjacž a napschecžiwu tym, kiž nješbu jich myšle a ducha, wěšte stejnišcžo wobłhowacž.

Šo by jich wócžto jašne było, prawe widžicž a jich wutroba roššwětlena, prawje roššudžicž! Lubowacž maja šo mjes šobu, lubowacž tež wschitkich, wschitkich ludži, lubowacž wobydlerjom tuteho šwěta, lubowacž šwojich pschecžiwnikow, tež hrěšnikow š Jesuřowej lubošcžu, wschěch błudžaznych, šašlepjenych, twjerdych š tej lubošcžu, kiž džěšche do šmjercze. „Šhryřtuř je po tym czašu ša naš bjesbóžnych wumrjet“, praji šwjaty japošchtol. Lubowacž maja šwět, štworjeny w Božej křašnosčzi, a šo na nim wješelicž š njeminowatym wješelom. Ale wot šwěta byčž nimaja. Šchtož se šemje wurošcze, ma jejne wašchnje na šebi,

trawa, kwětkka, šchtom. A tež cžłowjet nošy š pschirodženja wašchnje šwojeho roda na šebi, wašchnje šwěta. Wón je wot šwěta. Jesuř pak wo šwojich pschecželach praji, šo woni nješbu wot šwěta: Jich woczi nještej šašlepjeney wot cžafnych kubłow, kaž byle te našche najwjetšche šbože, jich wutroba niz nutšwšata wot cžělnych łóchtow a žadosčžow, jich noha niz šašmatana w šycžach lašomštwu. Ššwjaty japošchtol w tutej myšli napomina (Čřef. 5, 3.—4): Škurwarštwu a wšcha njecžištošcž abo lašomštwu njedyrbi mjes wami mjenowane byčž; tež niz njehorne šłowa abo nablašne rěcže abo žorty, kiž wam njepšchisteja, wjele wjazy džakowanje. Wot cžłowjetow šo woni njewotdžěla, ale wot towarštwu šwětnje šmyšlenych. Towarštwu lubošcže móžeja jenož mjes šobu hajicž. Towarštwu šwětnje šmyšlenych šo jim tež šame wot šebje šamtnje. „Dofelž wy wot šwěta nješcze, dha hidži waš tón šwět“, tak Šbóžnik šwojim wuczomnikam rjeknje. Njeplaczi to hišcže dženkša? Njeje šwět, našch šwět (njeh tež njeje šarisejški abo pohanški kaž něhdy) tola pak w šwonšownej pobožnosčzi abo w šjamnej bjesbóžnosčzi žimy? Wón wišy na tym, šchtož je wot šemje, wot cžaka, wot ludži, wot mody a prašcha mało ša tym, šchtož je wot Boha. Je tvoja myšl a wutroba wottorhnjena wot tajšeho šwěta? „Šdy bñšcze wot šwěta byli, dha by šwět to šwoje lubował.“ Čžuja šo bóle šwětni ludžo ł tebi cžehnjeni abo bóle kichescžijanšy šmyšleni ludžo?

Tón Knjes chze šwojich wuczomnikow wutroby wyšoko pošbėhncž. Wón chze jich wušbėhncž, šo bychu šwěta njelubošnosčž a hidženje ša ničžo měli. Wón jich

wotšud šam se šwojim wotšudom pšhiruna. Njeje to něšcto pošbėhowaze a pošyljaze, se šwojim Anjesom čzerpicz, s nim na jenu wyšokoscz stajeny bycz? Wón praji: Šdnž waš šwět hidži, dha wěšče, so mje přjedy dnžli waš hidžil je. Woni čzerpja po jeho runjeczu. Wón dyrbjesche hórte šłowa šlyšhecž — woni tež; wón bu hanjeny, so čzertow won honi pšhes čzertow wyschšeho — jim šo dobre wotpohlady a šutki slė wuložuja. Wón bu schwikany, franjeny, morjeny; njewěšče, kaš šu woni te šame čzwile snješli, wot šwjateho Šchžěpana hačž do martrarjom nowiškich čzašom, wot židowskich pšhecžiwnikow a tež wot podjanskich pšhecžiwnikow? Dopomínny šo na ššchymdženje ewangelskich šprawnych Anjesowych wotročkow pšchi najnowšchim hibanju dla wěry w Čzechach. Šóžda papjetka štamisnow ššhesčijanskeje zyrkweje wo tym šwědczi: čzwilowanje w čžemnych jastwach, palaze šchžěpomzy, wuczahowarjo s Tirolskich hór, zyrkej w franzowskej puščinje, Waldensarjo a Hugenotojo, romy mjele mišjonarow škóncžnje — šlyšny njelijčomnych šwědkow móžnu rěcz rěcza, kiž je škoro pšhes žyly šwět šlyšhecž.

Ščto je dostojny šlyšhecž: Šdnž waš šwět hidži, dha wěšče, so mje přjedy, dnžli waš, hidžil je? Čži, kiž jeho s wutrobu lubuja, so wušnaja:

Šesu, moja krašnoscz,
mojej' dusche jašnoscz,
moje mjěšele;
ach, kaš wulžy jara
wutroba šo štara
a ma žadanje
po tebi, mój najlubšchi.

Čži, kotšiz šu w tajkej lubošči, šu hotowi wšcho druhe puščezicz a parowacz, wšcho šnjeicz a čzerpicž jeho wyšokeho mjena dla, škóncžnje, hdnž dyrbjalo bycz, tež žiwjenje wostajicz. To njeje ničžo šnadne; kelto dyrbi jich pokornje wušnacž:

D wulka lubošcz, lubošcz pšche wšchu měru!
Ty wumrješch, ja paš žiwy šłóšče čžerju;
Wjěšely šym jako šwětne džěczi,
Čži je slė w šwěczi.

Kaš dyrbjeli nawuřncž, hišhcze mjele bóle šwoju mjěhtoscz šaprěcz a šamopášnoscz wotpoložicz, prawdoscz wopokášacž na wšchěch pucžach bjes hladanja na paršchomu, wjěšele Šbóžnika wušnacž pšhed ludžimi, šwěru šo bėdžicz napšhecžiwmo šwětnemu, hrěšchnemu wušchnju, šhroble šo šdžeržecž wot wšcheho, šchtož š skáženju a š heli mjedže. Na čzerpjenjach potom njeby pobrachowalo, ale na trošhcze a šbóžnoscz hišhcze mjenje.

D čžemu šlyšcha wošady na njedželi Šátare tele šhutne ščenje? Šátare ma tola na šebi: Wjěšelcze šo! Š temu, so bychu šo nad tym wjěšelicž nawuřke, kaš pucž pšhes wobczěžnoscz ša Šbóžnikom š pšchekrašnjenju džě. Šlejny, Šchžěpan widži pod kamjenjemi njepšhecželow njebjěša wotewrjene. Šawoř a Šilaš w jastwje w nožy tam w Šilipje Boha šhwalitaj. Přěni ššhesčijenjo dužy do žyrkuša, hdnž jich džiwje šwěrijata dyrbjia roštorhacz, šwojemu Anjesej šhwalobny šhěrlušch šanješaja. Šawoř Šerhard w čžěžkim pruhowanju šaspěwa:

Ty dobre pucže wšchudže a pomoz wudžělisch,
Ty požohnuješch ludži, jim šwětlo šašwěcžisch.

Šon Anjes šbudžuje wutroby šwojich. Wón wobtwjerdžuje jich nosy na čžěžkich pucžach s tym, šo na šwoje šnamjo pokášuje a š luboščiwemu štowarščenju mješ šobu

napomina: Šo pšchitšam, šo šo mješ šobu lubujecže. Džeržmy šwěru hromadžě, kiž njěšmy wot šwěta. Džeržmy šo š temu, kiž še naš wot šwěta wušwolil. Šo budže našch šhód najbóle pošylnicž, ta wěštoscz: Šon je naš ša šebje wušwolil. Šbóžni šu čži wušwoleni. Šamjen.

M. w M.

Šesu je jutrowny kral.*

Šana 6, 1—15.

Šłóš: Šodžina nam šbóžna šhadža —.**

Šhromadžil lud wulki bėšche
Š Šesušej šo s čžerjodami,
Šež do puščiny s nim džěšche
Šeho džiwny widžiwšchi;
Šědných wón wšchaf šahojesche,
Š trošctom šrudnych wotšchewjesche;
Šrašne jeho džiwny šu,
Šwutrobu wšchěch jimoju! —

Štupil Anjes na horu bėšche
Še šwojimi pošklami;
Š duchu šwjecžicz jutry čžyšche,
Šiž šu blisko, s hlėdnymi
Šo duchownym šhlěbje šłowa,
Ša kotrymž jich duscha woła. —
Šdnž lud wulki wušlada,
Ššo Šilipa woprašča:

Šdže dha šhlěba namašamy,
Šo čži bychu pojědli? —
Šara malo jeno mamy,
— Šilip jemu wotmolwi;
Šola Anjes wě to šam derje;
Šwutroba džěl jeho šjerje
Ša wšchey nušy hubjenych;
Šel je jemu potrebnych! —

Špřtomacz wón wěru čžyšche
Šošłow šwojich s praschenjom;
Šomhacz hotowy wón bėšche;
Šjemóžne nej' ničžo jom'! —
Šešydacz šo šasa ludžom
Šokolo tam hlėdnym wšchudžom;
Šjěcha jim dacz šawutlicž,
Šnadnje čže jich našhcžicz.

Ššnadne dary s džakom miły
Šnajpřjedy Anjes pošwjeczi;
Ššwoje dokonja wón džiwny
Štajnje w Šožej lubošči. —
Šohaczje lud našhcžuje
Šon, šo bliskoscz Šožu čžuje
Še šbóžnym tam wjěšelom;
Š kralom Šesuš bėšche jom'! —

Šrušchi šbntne ššbėrajcže,
Šošklam Šesuš poruczil
Šškóncžnje. — Šudžo, pošluchajcže,
Šaš waš Šesuš pomuczil

* Š rufopiša „štarozyrkwinske šwj. ščenje žylyho šeta“ wobšahowazeho.

** Šl. „Š. Š Šering, duch. šhěr. kn.“ štr. 80.

S dżakom dar joh' kóždy muzicź,
Dokelź pschezo dyrbi kłuzicź
A żohnowanju bohacze,
Hdyż naß i hnadu kónuje!

Wjekelece ho, wobhnadżeni,
Jesuf je waß naßycził;
S nudy scze wy wumoženi,
— Krafny je to jeho dżim! —
Sawernje, profeta Boži
Na śwět swoju nohu słoži,
Wumožnik a Sbożnik je
Wón; — Bóh jeho pósczele!

Tola niz ja śwětnoh' krala,
— Ně, kral wěczny Jesuf je!
Sesnał lud je jeno i dala
Tamny joh', hdyż žadašče
Krala cżinicź jeho tudy,
Hdyż wón woścacź chyšče khudy,
Dokelź kral je njebieski,
Kotryż wodži i sbożnosći! —

Sutry chze wón swjeczić i nami
W duchu, hdyż naß woščemja
Wudźelejo khlěb mjes nami
Njebieski swój bjes kónza. —
Sutry dżerżmy swjekeleci,
S Boha sbożnje wobsożeni;
S kralom Jesuf woſtanje,
Sbożnosć dar joh' wěczny je! —

Theodosia.

(† w lěće 308.)

Njedźela Łátare je swojim swjatym scženjom křesćijanow sbudźuje, so bychu wjekele a strošćni byli woſrjedź czerpjenjow, kotrež śwět na nich wodži. Kelto krafnych snamjenjow tajkeho swólniweho czerpjenja po snamjenju Sbożnikowym stawisny křesćijanskeje zyrkwe njeopodawaju! Tak woſebje se starych czařow pohaniſtwa. Dajće hebi powjedacź, ſchto ho i tamnych czařow powjeda wo křesćijanskej knjeźni, i mjenom Theodosia, kotrejež mjeno runje džeń njedzele Łátare tole lěto pſchi.

Theodosia běšče pobožna knjeźna i města Thruſa w Żeniziskej. Wot małosće w křesćijanskej wěrje woczehnjena, běšče i zplej wutrobu swojemu Knjeſej a Sbożnikowej poddana. We swojim wobkomnatym lěće w měsće Żesariji w khwalobnym kraju pschebywašče, hdyž tehdy ſurowy bohota Urbanus křesćijanow nanajwótrišcho pscheczehašče. Tutón běšče hebi wotmyſlił, křesćijanske mjeno w khwalobnym kraju zple wutupicź. Wjele křesćijanow bu doſahnyjenych a wot njeho na ſmjercź cżwilowanych. W něžnej knjeźni Theodosiji rjekowſki duch bydlešče. Žanej bojoseži ho wotdżeržecź njedašče, ho martrowanym bližicź, so by pak i jich wjekełym wuſnacžom ſama swoju wěru poſhlyniła, pak w Bożej hnadze a mozy, kiž ju napjelnejšče, martwarjam na jich czežkim pucžu trošć pschinjeſla. Strażowarjo knjeźnu psched bohota pschewjedzechu. Tutón jejnu rjekowſku khrobloſć, kotruž pschi pschekřychowanju a cżwilowanju wopokašowašče, ſa wuſměščenje swojeje ſudniſkeje mozy wobhladowašče. Wón pschifaſa, so bychu ho cżwile pschezo powjetſchile.

Dracžojo jej se želeſnymy paſorami bjedra roſtorhachu a potom i cżertowſkim loſchtom nadra wurěſachu. Eſlaba knjeźna pak tule

najžaloſtniſchu cżwile ſnježe ani njeſkorżiwſchi ani njeſbhchowawſchi. Žejne wobliczo ho wjele bóle polne jaſnoſće a njebieskeho mēra bhychczešče, a wona i ſudniſkej rjekny: „Twoje ſurowjenje mje i wěcznemu ſbožu wjedze. Bohu pak ho i zplej wutrobu dżakuju, so je mje tajkeje hnady doſtojnu dżeržał.“ Žako Urbanus widzešče, so knjeźna njedżiwajo ſwojich žaloſtnych ranow njewumrē, da ju do morja cżiſnyć.

Mjes cżělami prawych, kotrež junu morjo na dnju ſudženja wot ho da, budze tež jejne cżělo. Žejna wěrjaža duſcha je ho pak hižo prjedy do morja jeho ſmilnoſće podnóriła, hdyž psched wſchěmi cżwilemi wuſchowana w mērje wotpocžuje.

M. w M.

Sbożownaj ſlubjenaj.

W pschedſalnych durjach ho ſalkinta. „To wón je! Šchto-tež-to budze prajicź?“ pomſhli mloda holeczka, kotraž bě sbożowna njewjeſta a w tutej hodžinje ſchorjenu, khudu ſuſhodžinu, na druhim boku pschedſala bydlazu, wothladowašče.

Wona wotewri i pukotajej wutrobu. Žejny nawožen tu ſteješče a se ſpodžiwanjom rjekny: „Nó, luba Šilzka, ty dže hiščcze na bal hotowa njeſhy! Wós wonkach ſteji.“

„Ach, luby Žurto, ja hinał njemóžach!“ džešče wona, „moja baſka pſcha leži nutſkach hotowa. Psched pol hodžinu na to džeč, so bhych ho wobletała, duž doſta moja ſtara, ſipra ſuſhodžina ſwoje napady ſažo. S wuſkim ſtyſkom wona po mni wolašče, a ja i nej bēžach a pomhach jej do loža. Wona leži we widliščczech, a ja ſym jeniczka w domje, kotraž móže jej pomozna być. Wodaj mi, lubuſchto! Mēr a wjekele njebhych drje dženſa na balu mēla; ale ja ſobu du, kaž ty poſtajiſch; ſhotowana ſym jara rucze.“

Duž nawožen i hluboko-khutnym, sbożownym wóczkom na swoju ſlubjenu hladajzy něžnje rjekny: „Moja luba Šilzka, ja hebi i zpleho baſkeho wjecžora niczo njecžinju; jeno tebe myſlach i nim ſwjekelecź. Želi ſy jow pschi khorołožu sbożowniſcha, dhyžli na rejwanſkej lubi, dha ho ja ſa to Bohu dżakuju, a ty ſy mi teho dla hiščcze wjele lubſcha. Powjeſch baſki ſchat boženje do khamora; ty ho mi w domjazej draſće wjele lēpje ſpodobaſch. Žowle pak maſch te pjenjeſh, kotrež bēch ſa tón wjecžor poſtajił; te dyrbiſch na kóždy pad wſacź, wone ſu twoje.“

Na to wobjima radoſcziwa njewjeſta ſwojeho ſlubjeneho, dżakowašče ho jemu se ſuſkami a ſchepny: „Ach, kał mje twoje ſłowa wobsožuja! tež mēj dżak ſa swój dar, kotryž wēšo i lēpſchemu khudeje, khoreje ſuſhodžiny naložu!“

F.

Dżakownoſć.

Nowowobrocženy pohan ležešče na ſmjertnym ložu. Žako miſionar jeho wopyta, wón džešče: „Ža nětko bóřny i tuteho śwěta počahnu; hdyž potom do njebja pschińdu, póńdu i swojemu Knjeſej Křyſtuſej a budu ho jemu ſa jeho wuſku luboſć dżakowacź; na to ho ſažo i njebieskim durjam wróću.“

„Ale ſchto dha chzeſch pschi durjach?“ ho miſionar praſešče, „wſchac dže ſmēſch pschi Sbożnikowym trónje woſtacź.“

„Tam chzu ja“, wotmolwi mrējazy „na tebe cżakacź; a hdyž ty pschińdžeſch, powjedu cze i lubemu Knjeſej Žeſuſej a rjeknu i njemu: Knježe Žeſu, hlej, tole je tón muž, wot kotrehož najprjedy twoje kłódke ſbožne mjeno křychach; o žohnuj, žohnuj jeho!“

D so bychmy tež my psches swoju luboſć, ſwoje modlitwy a ſwoje wopory tajzy požohnowani cżlowježojo byli!

F.

Dobry Bóh.

W jenej wulzy khudej pruskej wošadzy šniczi něhdy wurjadnje hymna nóz wšchón wuhlad na khléb ja ludži a pizu ja škót. Duž džeržesche pobožny wošadžiny předať bližšcu njedželu hlubofošapšchijaze předomanje polne njetkhablažeje wěry do Božeje pomozhy w nušy, runjež mějesche wón psches tamne mjeršnjenje šam tať wjele čerpicz, kaž kóždy druhi štam jeho wošady. Šod šylsami a płakańzu šwojich wošadnych šo wón modlesche a škónczi modlitwu š tymi šlowami: „Šošbėhńcze šo wot šwojich kolonow a nabywajcze trošchtneje myšle! Njepłaczcze, Bóh je hišcze žywy! Wón dobre pucze wšchudže a pomoz wudžela! Čzafajcze jeno na Boha, my budžemy šo jemu hišcze džalowacz, šo wón nam pomha še šwojim woblicžom a je našcy Bóh!“ W Wošy pošylnjena a š žiwěj wěrje wubudžena džěsche wošada š Božeho domu.

Š tón šnjes na njeho štajenu nadžiju widomnje dopjelni. Wošada, kotraž šo wošebje š jėdžerštwom žiwjesche, dosta w tymle lėcže tať wjele škladnošcze š šašluzbje, kaž hišcze ženje přjedy, tať šo móžachu ludžo khléb ja šebje a pizu ja škót šaplacžicž. Šeho dla špomnjeny duchowny potom šwoje žiwe dny pschi škwalbje dopořasmow bójšteje pomozhy še šahorjenjom wuwola: „Š my mamy dobrego Boha!“

F.

Ši kšhize.

Šowjedańcžko po podawku še Ššerbow.

(Šotracžowanje.)

IV.

Šchěscž njedžel bė šo po Šanowym motwjedženju š wořakam minylo, Šurij mějesche kublo šapšane, bė š Wjenkež Šertu po šlubje a dženska hižom tječzi krocž pschpowjedany. Šola Wjenkež šu runje šchińcžki. Njewješta je wšcha šrudna, dokelž nihdy na to myšlila njebė, šo budže šebi Šurja bracz džrbjecž. Š nim bė jeno wobkhabdžala, šo mohla šo psched druhimi holzami hordžicž, hewat pať njemóžesche jeho wustacz, haj bojesche šo jeho. Š jeje towaršchi njewobžarowachu ju, byrnjež jeje šrudobu widžale, ale myšlachy šebi: prawje ša tebe, šo tebi dawaju, tohož nočžesč, čžeho dla šy tať hlupje čžinila. Š jena mēnjesche: „Šo šym šebi dawno myšlila, šo šo ji tať šeńdže. Šchtóž Šurja na šchiju doštanje, tón jeho njewottšahaže, byrnjež čžyň.“

Druha motmolwi: „Šwón je jeje nana čžisčze šašlepil, tón je Šertu šam š wudaczu nucžil a jej rjeť, šo njeby jej nihdy došwolil, šebi Šana wšacz.“

„Ale to njesapšchijam, kať mohł tón nětoho šašlepicz.“

„Šh wón šo tež tajicz wė, hdžez je nušne a třebne.“

Šjes tym bėchu šo holczata najėdle a dokelž šo reje šapoczachy, njemėjachy wjazhy šhwile, šo wo Šercžine naležnosčze štaracz.

Šan njebė hacž dotal ničzo wo tym šhoniť, šchtož bė šo wot jeho wotšalenja šem w domowinje podalo, haj njewjedžesche ani, šo Šurij wořak njeje. Štajne wuwuczowanja we wojeřškej šlužbje njewořtajichy jemu žaneje šhwile, šo mohł w Šudyščinje ša Š... čžanami hladacz, a wbohej jeho štarškej ani njewjedžeschtaj, hdže šyn je. Šóndželu po špomnjenyh šchińcžkach bu wořakam powjedžene, šo maja šchtwórtk š Šudyščina čžahnyčž. Duž hladasche, hacž njeby nihdy šnateho třechicz mohł, šo by nanej prařicz dať, šo by jeho wutoru abo šřjedu wopřtal. Šopoldnju třechi woprawdže nětoho š Š., a hdžž bė jemu šwoju naležnosčž wupowjedat a jeho prošyl, šo by nanej wo wotčehnyjenju š Šudyščina prařil, woprašča šo: „Šchto je we naščej wokolnošcži noweho?“

„Njewėm čži ničzo noweho, šchtož by šam njewjedžal. Šeno

wo Wjenkež kwašy šebi ludžo wšchelake protyki čžisčezja. Ša nje- wėm, šchto džrbjal do teho prařicz, to ty šnadž lėpje wėšch.“

„Ale kaťli Wjenkež kwaš?“

„Nó njewėšch dha, šo šebi Šibšchez Šurij Wjenkež Šertu šjerje a šo budže jutšje kwaš?“

Šan njewėřesche šwojimaj wuščomaj a woprašča šo: Šibšchez Šurij? — Šo tola móžno njeje, tón džě je še mnu do wořakow šchol!“

„Šawėscze š Šibšchez Šurjom; ja šam šym šhšchal, hdžž šo pschpowjedaschtaj, a wysche teho džě je šo došcž wo nim rėczalo. Ščžera pschi wobjedže hišcze powjedasche šebi našča čželedž, kať štaj tebe tehdom šaplacžiloj, hdžž šy š Šertu š nam do Š. kmóřil, šo štaj šo tebi ššhowaťoj a potom, hdžž šy woteshol, mohł rjež hacž do ranja reřwatoj.“

Ša tole wuložowanje njekedžbowasche Šan dale, dokelž mějesche žehrawoščž a hnėw na Šurja, na Šertu a jejneho nana. Šjes teho šo by tamnemu božemje dať, wotėńdže, a hdžž do šwojeho bydla džěsche, čžinjesche ššoro, kaž by šjes rořoma byl. Šeho towaršch přtny, tať rucže hacž do jštwy ššupi, jeho njepokořnosčž a woprašča šo šobuželnje: „Šchto čži je, Šano, šy džě wšchón ššorhany.“

Ščšto wotmolwy rėczesche Šan džiwje po jštwje ššodžo: „Šč, tať ja še šobu hracz njedam — wšchudžom šu mje jebali — mi wopřty šakajali — še łžemi mje do wořakow tyňnyli, ale ja šebi wšcho lubicz njedam — čžafajcze jenož!“

Šakle žychnowasche Šan žyľe popoldnje a žyľy wječžor; wot šwojeho šnutššowneho njemėra šmucžnyeny lehny drje šo, wuřnyčž pať njemóžesche hacž na ranje, pschetož čžwilowaze ššominanja na wšchitke minjene podelžjenja š Šurjom a Šertu šhodžachu jemu njepšhestajnje po hłowje. Šėdy bė rano wotuczil, dopomni šo šašo na njeřbožomny kwaš, a runjež njemėjesche pschi šwojim hnėwje ani rořonujeje myšlicžki, wobřantny tola, šo šlubjenaj šo nihdy na nihdy wėrowacz njeřmėtaj; ale kať čžze jeju šadžeržecž, to džě šam njewjedžesche. Šwokoľo džewjateje hodžiny halle šo ššraba, naja šebi šonja, pschetož šwojeho wojeřššeho wšacz njemóžesche, a jėchajšche domoj.

(Ššchichodnje ššóncženje.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Ššchichodnu njedželu Šatara šmėje šo lėtusche 1. šerbske kemschenje w ššchiznej žyřtwi w Draždžanach. Špowjednu wuczbu šmėje wodžer šerbskich kemschenjom šnjes šarať wječer Šakub a předomanje šnjes duchowny Woigt š Šodžija.

— W tym tydženju šo ša lėtusche pacžeršte džěcži šnjesam duchownym „Šošledni šeleny šchtwórtk wot Šėtra Šlónka“ rošesčezle. W tyh knižkach maja čži mlodži dobre pschihotowanje a rošwuczenje ša wažnu krocžel, kotruž čžinja. Duž čžyňli tež štaršchi pacžerškich džěcži na to džeržecž, šo bychu šebi pacžeršte džěcži tu wažnu knižku wot šwojeho dušchowpšštrja abo we wudawaťni Šerbskich Nowin kupile. Šona płacži 10 np.

— Šaletwar želesnyžy š Šakež do Šojerez je wėřty. Šakške ministertwo je pschihotowanške džěla ša šakštu šštronu hacž š njesam wupřšalo.

— Ša Šudyškim gymnařiju šu wšchizny mlodženzojšo šwoje ššóncžne pruhowanje wobřtali.

— Šrchitekt Šuentin w Širnje, kotruž bėšche wumjelž w žyřtwjetwarach, je nahle wumřjel. Šwón je tež ryřny ša pschetwarjene žyřtwje w naščich Ššerbach wudželal a twar nahladowal. Ša jeho rjane plany, kotrež šu šo wumjedle, budže jemu pschichod džalowny. Šak je pschetwar Šudeřčanšteje a Šlufšhanšteje žyřtwje š jeho ruki.